

Онзи читател, който по принцип е свикнал да не подминава с лекота драматургичните секции в дебелите списания и който сега ще се изкуши да разгърне следващите страници, е изложен на известен риск при навлизането си в отпечатаната върху тях пиеса. Рискът да се спъне в нея. Не защото там са заложени опасни сюжетни прагове и капани, неразрешими интелектуални ребуси и трудни за проследяване потоци на съзнанието /все неща, които по-скоро биха изострили читателския апетит/, а тъкмо напротив – защото нищо такова няма. А какво тогава има? – е логичният въпрос, който всеки любител на жанровите характеристики с охота би поставил. Отместване. Това гласи поне моят отговор. От-местване от традиционните драматични хватки, за да не може зрителят да се на-мести в тях с удобството на опита си. От-местване на персонажите от мястото на действието към мястото на бездействието. От-местване на смисъла от мястото на текста към мястото на интерпретацията. Тази несигурна почва минира комфорта на възприемащия, но пък отприщва креативността му да строи смислови сгради върху загадъчните темели, които му подава пиесата, принуждава го да метафоризира. С което, смятам, добре изпълнява предназначението си.

Подмолността на самото описвано място /фактическото действащо лице в пиесата/ е обект на особен интерес. Персонажите са един вид марионетки на местонахождението си. Не те действат в зададен топос, а той действа в тях. Готвачът и наблюдателят са струните, на които мястото свири своята енигматична музика. Това прави задачата по сценичното реализиране /задача, с която съвместно с актьорите Стоян Гърдев и Анатоли Нечев и сценографите Даниела Ляхова и Никола Тороманов, имах мъчителното удоволствие да се нагърбя/ доста необичайна. Най-малкото поради свободните игри с време-пространството във все още предсценичния тек-

стов свят, чиято нарочна неопределеност предоставя в ръцете на съграждащите го за сцена привличащата възможност /а същевременно и не малка отговорност/ да го конструират от нула, да го нарисуват на *TABULA RASA*, да го пресътворят в конкретиката, след като са го извлекли от недрата на личната си митология /доколкото въобще разполагат с ресурс на такава/. Така под-ходът към "Походът" е отдаден от самия автор във властта на собствената ни митологична опияненост. И ако у реципиента не съществува такава, то там няма да проблесне никаква искра. Отношенията текст - читател /пиеса - зрител/ просто ще се удавят във взаимно равнодушие. По-ходът ще се превърне в раз-ход /на време, енергия и внимание/. На такава неопиянена аудитория препоръчвам съвременен от-ход. Не за друго, а защото "нито тя разбира нашия глад, нито пък ние - нейната ситост", както казваше Вячеслав Иванов по друг, но сходен с този, повод.

Готвачът и наблюдателят, изоставени във военния обоз, лека-полека го превръщат в чакалня. В една от многобройните чакални на този свят, където Годо никога не съумява да дойде. Опитвайки се да загърбят своята битийна самота и да преодолеят атавистичните си страхове, те говорят, пеят и се взират в хоризонта. А според една апокрифна, отпаднала от пиесата ремарка, на която все още еретично съм склонен да се доверя, нашите герои се намират наред Пустинята на Странната Мисъл. Привеждам надолу точното описание на това място, намерено в една от тайните тетрадки на ересиарха на "Походът": */sic!/* "В Пустинята на Странната Мисъл пясъкът е рохкава седиментна скала. Трудно е да се определи дали е от еоличен, морски или речен произход. Главно кварц и слюда. Пустинята на Странната Мисъл е относителна местност. С относително жълт цвят, относително надморско равнище и категорично относителен хоризонт. Средна неконтиненталност, нулева островност."